

DONCS
AIXÒMARCEL·LÍ
BORRELL

Banderes

El món és un objecte simbòlic, sostenia l'historiador romà Salustio. Per tant, tot ho és. Aleshores, res no s'escapa a interpretacions al·legòriques i oníriques. Així, un colom és símbol de la pau o de l'Esperit Sant; una poma, temptació o discòrdia; una estrella lliga l'ànima amb la matèria o la il·lusió infantil del Reis Mags. Aquesta ambigüitat del símbol portava al mitòleg barceloní Juan-Eduardo Cirlot a avisar que "aun ofreciendo significaciones obtenidas de diversas fuentes, el simbolismo no podrá pasar los umbrales del escepticismo" (*Diccionario de símbolos*. Editorial Labor). Un tros de drap rectangular amb dibuixos i colors es converteix, hop là!, en una bandera, símbol d'un país o ciutat o club de futbol. Aquests dies els nois de la Crida (de res, patiller Gabarrell senior) han penjat l'estelada a una finestra de l'Ajuntament de Lleida, igual que el meu veí ho fa a casa seva. ¿Els cupaires ignoren que l'Ajuntament no és casa seva? I donats a rabietes simbòliques qual adolescents rebotats, planten cara al senyor alcalde quan els demana que no facin el numeret folklòric. Perquè okupes no són. Calcada pel mariner Ballester fa cent anys de les banderes de Cuba i Puerto Rico, la nostrada estelada independentista presenta un *fashion* catàleg multicolor: en blau, vermell i verd. A triar i remenar. Per cert, a Tàrrrega han convocat un concurs per premiar l'estelada més bufona. Tu mateix, Gabarrell.